

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 335/2010-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Dpt. Š. B., T., ktorou namieta porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sžso 14/2009 z 22. októbra 2009, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Dpt. Š. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. februára 2010 doručená sťažnosť Dpt. Š. B., T. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Sžso 14/2009 z 22. októbra 2009.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„Pre moje ťažké zdravotné postihnutie – pomočovanie a tým neschopnosť cestovať verejnými dopravnými prostriedkami, ako sú vlak a autobus som dňa 14. 12. 2004 podal Ú. v N., Ú. v T. (ďalej ÚPSVaR-N-ÚSVaR-T) žiadosť o poskytnutie peňažného príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla (ďalej len peňažný príspevok).

Rozhodnutím ÚPSVaR-N ÚSVaR-T zo dňa 8. 2. 2005 č. B2005/00561 mojej žiadosti nevyhovel, peňažný príspevok nepriznal. Listom zo dňa 28. 2. 2005 som podal odvolanie proti rozhodnutiu ÚPSVaR ÚSV a R-T zo dňa 8. 2. 2005 č. B 2005/00561.

Ústredie práce a sociálnych vecí a rodiny Bratislava pracovisko Ž. (ďalej ÚPSV a R –B-Ž) rozhodnutím zo dňa 6. 10. 2005 č. 2004/06618 potvrdilo rozhodnutie ÚPSVaR-N ÚSVaR zo dňa 8. 2. 2005 č. B 2005/00561 vo veci zamietnutia peňažného príspevku.

Dňa 27. 12. 2005 som podal KS-Ž žalobu proti rozhodnutiu ÚPSVaR-B-Ž zo dňa 6. 10. 2005 č. 2004/06618. Rozsudkom zo dňa 13. 3. 2007 10 S/273/2005-37 KS-Ž zrušil rozhodnutie ÚPSV a R_B-Ž zo dňa 6. 10. 2005 č. 2004/06618 tak isto aj rozhodnutie ÚPSV a R-N ÚSVaR-T zo dňa 8. 2. 2005 č. 2005/00561.

Rozhodnutím ÚPSVaR-N ÚSVaR-T zo dňa 25. 10. 2007 č. C 2007 025146 OPPNK peňažný príspevok nepriznáva. Proti tomuto som dňa 13. 12. 2007 podal ÚPSVaR-N ÚSVaT odvolanie. Rozhodnutím ÚPSVaR-Ž zo dňa 29. 2. 2008 č. 2008/00130 uvedené odvolanie zamietlo.

Dňa 7. 5. 2008 som podal proti rozhodnutiu ÚPSVaR-B-Ž KSŽ žalobu. Žalobu proti rozhodnutiu zo dňa 29. 2. 2008 č. 2008/00130.

Rozsudkom KS-Ž zo dňa 18. 11. 2008 21 S/51/2008-29 rozhodnutie odporcu ÚPSVaR-B-Ž zo dňa 29. 2. 2008 č. 2008/00130 súd vrátil správnejmu orgánu na ďalšie konanie.

Listom zo dňa 29. 12. 2008 č. AZ 2008/01331 ÚPSVaR-B-Ž podalo odvolanie proti rozsudku KS-Ž zo dňa 18. 11. 2008 č. 21 S/51/2008-29. Dňa 20. 1. 2009 som dostal od KS-Ž odvolanie ÚPSVaR-B-Ž (žalovaného) proti rozsudku KS-Ž zo dňa 18. 11. 2008 č. 21 S/51/2008-29. Dňa 29. 1. 2009 som sa k uvedenému odvolaniu písomne vyjadril a toto poslal KS-Ž.

Dňa 21. 12. 2009 som dostal od pošty rozsudok Najvyššieho súdu SR v Bratislave (cestou KS-Ž) zo dňa 22. 10. 2009 7 Sžo 14/2009 podľa ktorého rozhodol tak, že rozsudok

KS-Ž z 18. 11. 2008 21 S/51/2008-29 mení tak, že žalobu žalobcu v časti týkajúcej sa preskúmania rozhodnutia žalovaného zo dňa 29. 2. 2008 č. 2008/00130 zamieta.“

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza, že „uvedené rozhodnutie považujem za nespravodlivé s ohľadom na môj veľmi zlý zdravotný stav. Podľa obsahu ako je uvedený rozsudok odôvodnený (nespravodlivo), že zákonom je založená voľná úvaha správneho orgánu aj vo veciach rozhodnutí o kompenzáciách ťažkého zdravotného postihnutia. To znamená, že správny orgán môže peňažný príspevok priznať ako sám chce aj protekčne. Pokladám uvedený rozsudok NS-SR-B za nespravodlivý.“

V tejto súvislosti sťažovateľ namieta, že „podľa čl. 6 odst. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd mám právo na spravodlivé súdne konanie, ktoré Najvyšší súd SR porušil“.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada ústavný súd, aby zamietol „rozsudok Najvyššieho súdu SR v Bratislave zo dňa 22. 10. 2009 7 Sžso/14/2009“ a potvrdil „rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 18. 11. 2008 21 S/51/2008-29“, a tiež o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS. 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Podľa judikatúry ústavného súdu právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Do obsahu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov a nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne. O arbitrárnosti pri výklade a aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 180/02, I. ÚS 12/05).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že označeným rozsudkom najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ sa nestotožňuje so závermi najvyššieho súdu uvedenými v odôvodnení jeho rozsudku sp. zn. 7 Sžo 14/2009 z 22. októbra 2009, najmä s tým, že najvyšší súd podľa jeho názoru nesprávne posúdil právnu nárokovateľnosť peňažného príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla v prípade jeho ťažkého zdravotného postihnutia a uplatnenie voľnej úvahy správneho orgánu pri rozhodovaní o jeho priznaní.

Najvyšší súd ako súd odvolací v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave, pracovisko Ž. (ďalej len „správny orgán“), č. 2008/00130 z 29. februára 2008 rozhodol o odvolaní správneho orgánu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 21 S 51/2008 z 18. novembra 2008 tak, že tento rozsudok zmenil a žalobu sťažovateľa v časti týkajúcej sa preskúmania rozhodnutia žalovaného správneho orgánu č. 2008/00130 z 29. februára 2008 zamietol.

Pre účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal k sťažnosti pripojený rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 7 Sžo 14/2009 z 22. októbra 2009 a zistil, že najvyšší súd v odôvodnení najprv poukázal na obsah rozsudku krajského súdu, z ktorého okrem iného vyplynulo:

«Krajský súd v Žiline rozsudkom z 18. novembra 2008, č. k. 21 S/51/2008- 29, zrušil rozhodnutie z 29. februára 2008 číslo 2008/00130, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Ú. v N. z 25. októbra 2007 číslo C2007/025146-OPPKN, zamietajúce žiadosť o priznanie peňažného príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla podľa § 64 ods. 1 písm. b) bod 2 zákona č. 195/1998 Z. z. o sociálnej pomoci v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnej pomoci“) a vrátil mu v tejto časti vec na nové konanie a rozhodnutie. Súčasne zastavil konanie o návrhu na zrušenie posudku Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny z 12. februára 2008 číslo AZ/2008/00156-ISTP z dôvodu, že podľa § 246c ods. 1 v spojení s § 104 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) ide o rozhodnutie, ktoré súdnemu prieskumu nepodlieha.

V odôvodnení uviedol, že napadnuté rozhodnutie aj postup správnych orgánov neboli v súlade so zákonom, lebo správne orgány neúplne zistili skutkový stav, keď nevykonali dokazovanie na skutočnosť, či žalobca po nastúpení do prostriedku hromadnej dopravy a vykonáva fyzicky cestu v tomto dopravnom prostriedku môže pri svojom nepriaznivom zdravotnom stave cestu zvládnuť dôstojne a ľudsky bez toho, aby utrpela jeho dôstojnosť a osobnosť. Poukázal na § 17 ods. 1 písm. c) zákona o sociálnej pomoci, ktorý sa podľa jeho názoru na zdravotné postihnutie žalobcu vzťahuje.»

Najvyšší súd v namietanom rozsudku ďalej cituje relevantné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) [§ 10, § 246c a § 250ja zákona č. 195/1998 Z. z. o sociálnej pomoci v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnej pomoci“) – § 49 ods. 1 a 2, § 50 ods. 1 a § 56 ods. 5], ktorých interpretáciu následne (vo vzťahu k posudzovanej veci) vykonal.

Po podrobnom oboznámení s administratívnym spisom, ako aj so súdnym spisom sa najvyšší súd zaoberal skutkovým základom prerokovávanej veci, jej právnym posúdením a skúmaním, pričom dospel k tomuto právnemu záveru:

«Právne vzťahy pri poskytovaní sociálnej pomoci, ktorej cieľom je zmierniť alebo prekonať s aktívnou účasťou občana sociálnu núdzu, zabraňovať príčinám vzniku, prehlbovania alebo opakovania porúch psychického vývinu, fyzického vývinu a sociálneho vývinu občana a zabezpečiť integráciu občana do spoločnosti, upravuje zákon o sociálnej pomoci.

Podľa § 49 ods. 1 a 2 zákona o sociálnej pomoci kompenzácia je určená na prekonanie alebo na zmiernenie sociálnych dôsledkov ťažkého zdravotného postihnutia za podmienok ustanovených týmto zákonom.

Za sociálny dôsledok ťažkého zdravotného postihnutia sa na účely tohto zákona považuje znevýhodnenie, ktoré má občan s ťažkým zdravotným postihnutím v porovnaní so zdravým občanom rovnakého veku, pohlavia a za rovnakých podmienok.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o sociálnej pomoci, na účely kompenzácie sa posudzuje miera funkčnej poruchy občana podľa druhu zdravotného postihnutia uvedeného v prílohe č. 4.

Zo spisov vyplýva, že posudkový lekár žalovaného v posudku z 12. februára 2008 číslo AZ/2008/00156-IST po zadovážení príslušnej zdravotnej dokumentácie a osobnom šetrení zistil, že žalobca má mieru funkčnej poruchy 50 % a považuje sa za občana ťažko zdravotne postihnutého (ďalej len „ŤZP), ktorý nemá v oblasti mobility zníženú pohybovú schopnosť a pohybuje sa všetkými smermi bez opory zdravotníckej pomôcky, je schopný premiestniť sa, nastúpiť ako aj vystúpiť z vozidla hromadnej dopravy osôb aj železničnej dopravy, nemá sociálne dôsledky v oblasti orientácie ani v oblasti komunikácie, v dôsledku čoho nie je odkázaný na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom podľa § 17 zákona o sociálnej pomoci.

Z posudku tiež vyplýva, že žalobca má sociálne dôsledky ŤZP v oblasti nevyhnutných životných úkonov a prác v domácnosti, sebaobslužné úkony zvláda sám, potrebuje však pomoc inej osoby pri zabezpečovaní niektorých nevyhnutných prác v domácnosti, ktoré sú kompenzovateľné poskytnutím opatrovateľskej služby a v oblasti zvýšených výdavkov má zvýšené výdavky súvisiace s hygienou pre inkontinenciu moču III. stupňa, v dôsledku čoho

je odkázaný na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s hygienou alebo s opotrebovaním šatstva a bielizne formou peňažného príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s hygienou alebo s opotrebovaním šatstva a bielizne, obuvi a bytového zariadenia.

Z týchto dôvodov posudkový lekár navrhol kompenzovať uvedené sociálne dôsledky ŤZP žalobcu formou peňažného príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s hygienou alebo s opotrebovaním šatstva a bielizne, obuvi a bytového zariadenia podľa § 64 zákona o sociálnej pomoci a opatrovateľskou službou podľa § 15 zákona o sociálnej pomoci.

Odvolací súd nepovažuje za správny právny názor súdu prvého stupňa, podľa ktorého žalovaný nedostatočne zdôvodnil, prečo nie je možné vyhovieť žiadosti žalobcu o priznanie finančného príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla. Posudky posudkových orgánov žalovaného, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie boli dostatočne doložené vykonaným šetrením aj obsahom pripojenej zdravotnej dokumentácie a o vecnej správnosti a odbornej úrovni ich záverov neboli pochybnosti.

V danom prípade navyše ide o príspevky, ktoré podľa citovaných ustanovení zákona o sociálnej pomoci „možno poskytnúť“, teda na poskytnutie uvedených príspevkov nie je právny nárok. Nároky na uvedené kompenzácie vznikajú iba potom, ako o ich priznaní právoplatne rozhodne príslušný orgán. Zákonom je založená voľná úvaha správneho orgánu aj vo veciach rozhodnutí o kompenzáciách ťažkého zdravotného postihnutia.

Takéto rozhodnutia, založené na voľnej úvahe správneho orgánu by mohol súd zrušiť len vtedy, keby odporovali obsahu spisov alebo zásadám logického myslenia. Takéto pochybenia však v danej veci zistené neboli.

V napadnutom rozhodnutí ako aj v posudku, z ktorého toto rozhodnutie vychádzalo, je podrobne opísané, akým ťažkým zdravotným postihnutím žalobca trpí, aké z neho vyplývajú sociálne dôsledky v oblasti mobility, orientácie, komunikácie, nevyhnutných životných úkonov a prác v domácnosti aj akými prostriedkami je tieto možné kompenzovať.

Zodpovedá skutočnosti, že zdravotné postihnutie žalobcu môže spôsobiť značnú mieru nepohodlia aj v bežných životných situáciách, medzi ktoré patrí aj cestovanie hromadnou dopravou. Hoci jedným z cieľov zákona o sociálnej pomoci, je zmierniť alebo

prekonať s aktívnou účasťou občana sociálnu núdzu, a zabezpečiť integráciu občana do spoločnosti, žalovaný tak môže postupovať len na základe riadneho zistenia zákonných podmienok pre poskytnutie dávok sociálnej pomoci.

V súdnom prieskume súd nenahrádza voľnú úvahu správneho orgánu svojim vlastným rozhodnutím, ani neskúma účelnosť vydaného rozhodnutia.

Okrem súladu rozhodnutia s obsahom spisov a so zásadami logického myslenia môže súd preskúmať iba otázku, či skutkové okolnosti, z ktorých pri voľnej úvahe správny orgán vychádzal boli zistené správnym procesným postupom a či právny následok založený rozhodnutím nie je v rozpore so zákonom.

V danom prípade podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný dostatočne zistil skutočný stav veci, lebo zdravotné postihnutie navrhovateľa a jeho následky pre bežný život žalobcu bol zistený riadne a pri rozhodnutí o dávke sociálnej pomoci postupoval žalovaný v súlade so zákonom.

Mieru funkčnej poruchy žalobcu posúdil posudkový lekár v odbornom posudku, v ktorom pomenoval sociálne dôsledky, ktoré pre žalobcu z jeho postihnutia vyplývajú – zvýšené výdavky súvisiace s hygienou v dôsledku inkontinencie moču III. stupňa a navrhol aj kompenzáciu uvedených sociálnych dôsledkov ťažkého zdravotného postihnutia vo forme príspevku na kompenzáciu zvýšených nákladov súvisiacich s hygienou alebo opotrebovaním šatstva, bielizne, obuvi a bytového zariadenia.

Z posudku vyplýva, že žalobcovi nevznikajú podľa § 56 ods. 5 zákona o sociálnej pomoci zvýšené výdavky na pohonné látky slúžiace na prevádzku osobného motorového vozidla, ktoré občan s ťažkým zdravotným postihnutím využíva na pracovné, vzdelávacie, rodinné, alebo občianske aktivity, a preto mu nebol navrhnutý peňažný príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla.

Nemôže byť preto dôvodom na zrušenie rozhodnutia správneho orgánu samotné tvrdenie žalobcu o jeho odkázanosti na individuálnu dopravu osobným motorovým vozidlom, keď takáto forma kompenzácie je spravidla určená pre kompenzáciu následkov v oblasti mobility a orientácie, ktoré však u žalobcu preukázané, resp. zistené neboli.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd síce dostatočne podrobne a presne zistil

skutkový stav ale pochybil, keď skúmal účelnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného a na základe vlastného úsudku dospel k záveru, že sociálne dôsledky ktoré pre žalobcu z jeho postihnutia vyplývajú mali byť posúdené inak, než ako tieto posúdil posudkový lekár žalovaného.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalovaného vyhovel a rozsudok Krajského súdu v Žiline zmenil podľa § 220 OSP, lebo neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie alebo zrušenie.»

V súvislosti s namietaným porušením práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu (vydaným v správnom súdnictve podľa V. časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku) je podľa názoru ústavného súdu potrebné zohľadniť špecifiká správneho súdnictva. V rámci správneho súdnictva súdy preskúmajú „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov (§ 244 ods. 1 OSP).

Z uvedeného vyplýva, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Vzhľadom na tieto špecifiká správneho súdnictva ústavný súd posudzoval aj dôvodnosť námietok sťažovateľa proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu.

Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie žaloby sťažovateľa o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu (a o ktorých v prvom stupni rozhodoval krajský súd), nerozhodol svojvoľne a arbitrárne, odôvodnenie najvyššieho súdu je ústavne akceptovateľné a nesignalizuje možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľom označeného práva po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Najvyšší súd v odôvodnení rozsudku zhrnul skutkové zistenia a právne závery krajského súdu, ktoré boli v rozsahu odvolacích námietok správneho orgánu predmetom preskúmania

v odvolacom konaní, uviedol, akými úvahami sa spravoval pri rozhodovaní, ako aj právne posúdil sťažovateľove námietky (týkajúce sa ním tvrdeného zákonného nároku na peňažný príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla podľa zákona o sociálnej pomoci). Najvyšší súd pritom podrobne odôvodnil, ktoré otázky oproti krajskému súdu odlišne právne posudzoval (otázka uplatnenia voľnej úvahy správneho orgánu aj vo veciach rozhodnutí o kompenzáciách ťažkého zdravotného postihnutia, skúmania účelnosti vydaného rozhodnutia).

Ústavný súd preto konštatuje, že najvyšší súd ako odvolací súd sa ústavne akceptovateľným spôsobom zaoberal námietkami sťažovateľa, ktorých posúdenie bolo relevantné na rozhodnutie o veci a závery rozsudku sú dostatočne odôvodnené. Výklad príslušných zákonných ustanovení bol nepochybne v právomoci najvyššieho súdu a nemožno dôjsť ani k záveru, že by jeho výklad zjavne vybočoval z rámca týchto ustanovení, a tým bol z ústavného hľadiska neospravedliteľný a neudržateľný.

Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže sama osebe viesť k záveru o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojim vlastným. Posúdenie namietanej zákonnosti postupu a rozhodnutia správneho orgánu bolo v právomoci najvyššieho súdu. Jeho závery nevykazujú známky svojvôle a sú aj odôvodnené, a preto týmto rozhodnutím podľa názoru ústavného súdu nemohlo dôjsť k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Reálne uplatnenie a garantovanie práva na spravodlivý proces neznamená ani právo na úspech v konaní a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v takomto spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa (ustanovenie právneho zástupcu) na ochranu ústavnosti nezaoberal.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. septembra 2010